

Arrest

nr. 179 999 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2014 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 17 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 december 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, die haar op 9 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K.N.] [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.11.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 09.12.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 9 januari 2015 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer

Naam + voornaam: [K.N.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene was tot 29.10.2014 toegelaten tot verblijf. Deze termijn is heden ruimschoots overschreden”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt op dat er geen samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen en meent dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing daarom onontvankelijk is. Hij stelt tevens dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2. De Raad dient vast te stellen dat verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op 17 november 2014 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat verzoekster in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd het haar verleende attest van immatriculatie ingehouden. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat zij wordt teruggeplaatst in haar vroegere toestand en dat zij dus opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet worden gesteld dat verzoekster nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet valt en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder kan, gezien voorgaande vaststelling, ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat er geen verband bestaat tussen de bestreden beslissingen en het dus niet aangewezen is om, in het kader van een goede rechtsbedeling, het beroep tegen de twee bestreden beslissingen in één keer te behandelen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.1.

De eerste bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en

ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de eerste bestreden beslissing als volgt:

“(…)

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 09.12.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

“(…)”

(zie stuk 1)

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst aldus integraal naar het verslag van de arts-adviseur teneinde de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekster af te wijzen.

Echter, er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur een manifeste beoordelingsfout begaat en op onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoekster.

Effectief.

- 4.1.2.1.

Aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf werden twee medische rapporten gevoegd die werden opgesteld door dokter [M.T.], dokter [M.N.] en dokter [M.K.], verbonden aan het Universitair Ziekenhuis van Kinshasa (zie stuk 5).

Uit deze twee medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekster in eerste instantie gepoogd heeft om voor haar medische problemen een behandeling te bekomen in haar land van herkomst, doch dat de noodzakelijke behandeling in haar land van herkomst niet kan geboden worden:

“Cette atteinte douloureuse est susceptible de devenir invalidante et nécessite une mise au point précise par la réalisation d'examens spécialisés en vue d'un traitement spécifique et cela, dans des Centres spécialisés multidisciplinaires en dehors du pays.”

(zie stuk 5, eigen markering)

De arts-adviseur schuift deze belangwekkende medische documenten aan de kant door te argumenteren dat ‘deze vermelde bronnen afkomstig uit het land van herkomst worden hier enkel ter informatie geciteerd aangezien de kwalificatie van de opstellers niet controleerbaar is’ (stuk 3).

Deze motivering teneinde deze medische documenten af te wijzen is absoluut onvoldoende én manifest onjuist.

De Dienst Vreemdelingenzaken alsook de arts-adviseur hebben immers onderzoeksmogelijkheden én contacten in het buitenland, waaronder het land van herkomst van de verzoekster, waardoor kan worden aangenomen dat zowel de ambtenaren bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de arts-adviseur op eenvoudig vraag aan hun contactpersonen in Congo, het land van herkomst van verzoekster, informatie kunnen bekomen omtrent de kwalificatie van dokter [M.T.], dokter [M.N.] en dokter [M.K.].

- De verzoekster heeft ter goeder trouw deze twee documenten, opgesteld door bekwame dokters in haar land van herkomst, voorgelegd.

- Zo de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel de arts-adviseur de authenticiteit hiervan wenst te betwisten – en zodoende deze documenten buiten beschouwing te laten – dient de Dienst Vreemdelingenzaken en de arts-adviseur de nodige bewijzen aan te brengen die de betwisting staven.

Zonder meer stellen dat de kwalificatie van de opstellers niet controleerbaar zou zijn, quod non, kan niet aanvaard worden.

- 4.1.2.2.

Vervolgens wordt door de arts-adviseur gesteld dat dokter [L.] in het medisch getuigschrift dd. 03/09/2014 noteerde dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling drie maanden zou bedragen en dat deze vooropgestelde behandelingstermijn van drie maanden intussen verstreken zou zijn.

De arts-adviseur oordeelt echter aan de hand van onvolledige feitengegevens.

Dokter [L.] heeft in het medisch getuigschrift dd. 03/09/2014 bepaald dat er een bilaterale totale knieprothese gepland diende te worden (of in 2 tijden gezien voorgeschiedenis longembool) en dat de behandelingstermijn na deze totale knieprothese drie maanden zou bedragen.

Doch, de arts-adviseur weet niet wanneer deze bilaterale totale knieprothese werd uitgevoerd, aangezien dit niet blijkt uit de medische attesten die aan de medische regularisatieaanvraag werden gevoegd.

De arts-adviseur kan bijgevolg niet op correcte wijze oordelen dat de behandelingstermijn van drie maanden in december 2014 reeds verstreken zou zijn.

Op grond van de wettelijke bepalingen rust er op de verzoekster geen verplichting om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen aan te vullen.

Het loutere feit dat de verzoekster haar aanvraag niet heeft aangevuld, en uit de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken aldus niet blijkt wanneer de totale knieprothese heeft plaatsgevonden en of de behandelingstermijn reeds al dan niet is afgelopen, kan niet leiden tot een hypothetische stelling bij de besluitvorming van de arts-adviseur, namelijk dat de behandelingstermijn wel al afgelopen zal zijn omdat eerder melding wordt gemaakt van een duur van drie maanden.

Het startpunt van deze termijn van drie maanden is, zoals reeds benadrukt, immers allerm minst duidelijk.

In het kader van een medische regularisatieaanvraag kan niet aanvaard worden dat geoordeeld wordt aan de hand van veronderstellingen, hypothesen.

Indien een bepaald aspect niet duidelijk blijkt uit de aanvraag dan wel de gevoegde stukken dient de Dienst Vreemdelingenzaken (de arts-adviseur) het nodige te doen om de ontbrekende gegevens, die tot een correcte besluitvorming dienen te leiden, op te vragen bij ofwel de aanvrager (de verzoekster) ofwel haar behandelende geneesheer.

- 4.1.2.3.

Indien de verzoekster de noodzakelijke behandeling niet kan bekomen, zijn er onomkeerbare nefaste gevolgen.

Dokter [L.] bepaalt immers in het standaard medisch getuigschrift dd. 03/09/2014 dat de verzoekster invalide zal worden bij gebreke aan behandeling.

De aandoening van de verzoekster houdt aldus wel degelijk een actueel reëel risico in voor de fysieke integriteit van de verzoekster.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, die wordt opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat bij verzoekster een gonartrose werd gediagnosticeerd die wordt behandeld met analgetica (pijnstillers) en dat de orthopedist die zij consulteerde aangaf een bilaterale totale knieprothese te plannen. Er wordt daarnaast verduidelijkt dat de duur van de behandeling volgens de geneesheer-specialist die het standaard medisch getuigschrift op 3 september 2014 opstelde drie maanden zou bedragen. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft uiteengezet dat de vooropgestelde behandelingstermijn ondertussen was verstreken en verzoekster geen documenten meer aanbracht omtrent de aangevoerde medische problematiek en dat zij evenmin stukken overmaakte waaruit zou blijken dat een bijkomende of verdere medische behandeling noodzakelijk is. De controlearts heeft geconcludeerd dat uit de door verzoekster aangebrachte medische gegevens derhalve geen aandoening blijkt die actueel een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit en dat er evenmin een aandoening blijkt te bestaan die actueel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in haar land van herkomst of verblijf en er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar dat land. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van haar middel aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer twee documenten die werden opgesteld door artsen die verbonden zijn aan het universitair ziekenhuis te Kinshasa en waaruit volgens haar onder meer blijkt dat zij de vereiste behandeling voor haar medische problemen niet in Congo kan verkrijgen onterecht aan de kant heeft geschoven. Zij toont evenwel niet aan welk belang zij heeft bij haar grief nu geenszins blijkt dat deze documenten dienstige inlichtingen bevatten die niet evenzeer zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift dat zij aanbracht. Er moet hierbij worden benadrukt dat verzoeksters medische voorgeschiedenis en de vaststelling dat zij een medisch probleem heeft dat verder onderzoek vereist en waardoor zij diende te worden doorverwezen naar een ziekenhuis waar gespecialiseerde zorgen konden worden verstrekt ook in de andere medische stukken kan worden gelezen en dat een eenvoudige lezing van het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer leert dat deze arts met deze inlichtingen rekening heeft gehouden. In zoverre verzoekster nog stelt dat in het medisch attest van 6 juni 2014, dat door artsen van het universitair ziekenhuis te Kinshasa op haar vraag werd opgesteld, expliciet wordt vermeld dat een verder onderzoek met het oog op een behandeling in het buitenland vereist is dient te worden gesteld dat de controlearts dit niet in vraag heeft gesteld. Deze arts heeft gewezen op het feit dat verzoekster in België reeds een orthopedist raadpleegde, dat deze een diagnose stelde en een behandeling voorstelde.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet kon oordelen dat de door de geneesheer-specialist die zij consulteerde bepaalde behandelingstermijn reeds was verstreken aangezien de ambtenaar-geneesheer niet wist wanneer de plaatsing van een knieprothese zou worden doorgevoerd. In dit verband dient moet worden aangegeven dat de vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd de bewijslast draagt en dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de operatie waarvoor zij speciaal naar België is gekomen langere tijd werd uitgesteld. In de omstandigheden die deze zaak kenmerken – te meer daar ook werd aangegeven dat ondertussen pijnbestrijding vereist was en het niet doorvoeren van de operatie een verdere invaliditeit impliceert, zodat er aanwijzingen waren dat de voorziene operatie niet zou worden uitgesteld – is het niet kennelijk onredelijk om ervan uit te gaan dat

de geplande operatie op korte termijn werd doorgevoerd. Verzoekster voegde bij haar verzoekschrift ook geen stuk aan waaruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een foutieve veronderstelling, wat op zich veelzeggend is. Tevens dient, ten overvloede, wederom te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang verzoekster nog heeft bij haar grief, nu ondertussen reeds een termijn van meer dan twee jaar is verstreken sedert de datum waarop het standaard medisch attest – waarin wordt verwezen naar een gepland heelkundig ingrijpen – werd opgesteld en verzoeksters advocaat ter terechtzitting niet kan bevestigen dat de voorziene plaatsing van een knieprothese nog steeds niet werd doorgevoerd en haar medisch probleem derhalve niet reeds werd verholpen.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de aandoening waaraan zij lijdt een actueel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat deze bewering geen steun vindt in de voorgelegde stukken. Verzoekster opteerde er namelijk voor om ondanks haar aandoening, en schijnbaar op advies van de artsen die zij in Congo raadpleegde, naar België te reizen en gaf op die wijze aan dat zij zelf niet van oordeel was dat een dergelijke reis haar leven of fysieke integriteit in het gedrang kon brengen.

Ook uit het feit dat de geneesheer-specialist die zij in België consulteerde aangaf dat indien verzoekster niet zou worden geopereerd zij invalide zou blijven kan niet worden afgeleid dat een terugreis naar Congo een bijkomende negatieve gezondheidsimpact zou hebben. Daarenboven moet worden herhaald dat verzoekster niet aantoonde en ook heden niet aantoont dat de voorziene operatie niet werd doorgevoerd en haar medisch probleem dus niet werd verholpen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde controlearts beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de “*miskennen van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013*”. Zij houdt ook voor dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Haar betoog luidt als volgt:

“4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 10/12/2014 wordt door middel van huidig verzoekschrift een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- 4.2.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.”

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

- 4.2.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

[...]

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekster.

De verzoekster roept een schending in van artikel 3 E.V.R.M. bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt erkend dat de verzoekster een noodzakelijke medische behandeling behoeft.

Echter, geheel onterecht meent de arts-adviseur te mogen oordelen dat de noodzakelijke behandelingstermijn reeds verstreken zou zijn.

Gelet op bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekster is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekster België dient te verlaten onbegrijpelijk, niet redelijk.

- 4.2.2.3.

De verzoekster zal in Congo geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Congo is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk, zoals immers blijkt uit de medische rapporten uit het land van herkomst van de verzoekster (cf. stuk 5).

Indien de verzoekster het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar Congo, loopt de verzoekster het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald een aantasting van haar fysieke integriteit en een blijvende invaliditeit als gevolg.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.2.4.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekster kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen en de humanitaire elementen eigen aan haar dossier.

De tweede bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekster werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd beroep aangetekend.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoekster in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms

in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134). ”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

Dat de verzoekster een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekster een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Congo.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de tweede bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De formele motiveringsplicht impliceert verder geenszins dat verweerder in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied steeds zou dienen aan te geven waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen geen beletsel vormen om een dergelijke beslissing te nemen en verzoekster toont ook niet aan dat verweerder in voorliggende zaak enige nuttige hogere rechtsnorm uit het oog heeft verloren. Zij verwijst weliswaar naar het feit dat zij een medisch probleem heeft en dat rekening moet worden gehouden met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, doch lijkt voorbij te gaan het feit dat verweerder alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen in een afzonderlijke beslissing, in casu de eerste bestreden beslissing, heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoekster, ondanks de aangevoerde gezondheidsproblematiek, kan terugreizen naar haar land van herkomst. Aangezien verweerder in voorliggend geval reeds uitvoerig in een andere beslissing had uiteengezet waarom hij van oordeel was dat een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst geen aanleiding gaf tot de vaststelling dat zij dreigde te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan zij niet worden gevolgd in haar standpunt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden doordat deze redengeving niet werd hernomen in de tweede bestreden beslissing. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder enig ander nuttig gegeven omtrent haar *“individuele situatie”* nader had moeten bespreken.

Een schending van artikel 62 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoekster maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Zij gaat door uiteen te zetten dat zij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en door te duiden dat deze beslissing nog niet definitief was immers voorbij aan het gegeven dat een beslissing van het bestuur wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet zolang deze beslissing niet werd vernietigd (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Tevens moet worden benadrukt dat inzake verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd door verweerder wel degelijk een beslissing ten gronde werd genomen en dat haar verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot zaken waar dit niet het geval was dus niet relevant is.

In zoverre verzoekster nogmaals stelt dat zij in Congo het slachtoffer dreigt te worden van een *“aantasting van haar fysieke integriteit”* kan het volstaan opnieuw aan te geven dat verzoekster niet aantoonde dat zij nog een medisch probleem had dat nog niet passend werd behandeld en dat in ieder geval niet blijkt dat zij, gelet op de aard van de aangevoerde problematiek en het feit dat zij aantoonde dat zij in het verleden een beroep kon doen op artsen in haar land van herkomst die basiszorgen konden verlenen, in Congo in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat zij wordt onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende handelingen of straffen.

Er blijkt niet dat verweerder enig dienstig gegeven omtrent verzoeksters individuele situatie vergat in aanmerking te nemen en dat enige hogere rechtsnorm een hinderpaal zou vormen om toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel dient er sprake te zijn van een beslissing waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat de tweede bestreden beslissing op kennelijk

onredelijke gronden werd genomen, zodat niet kan worden besloten dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend.

3.2.2.4. Verzoekster toont evenmin aan dat de tweede bestreden beslissing niet na een deugdelijk onderzoek is tot stand gekomen of dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij dienstige gegevens onterecht buiten beschouwing heeft gelaten, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

3.2.2.5. Verzoeksters beschouwingen laten de Raad ook niet toe de schending vast te stellen van enig ander, niet nader omschreven, algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient er nog op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de tweede bestreden beslissing te nemen.

3.2.2.7. Door het uiten van wetskritiek en door er, met verwijzing naar een arrest van het EHRM, op te wijzen dat zij dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel toont verzoekster niet aan dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan. Haar beschouwingen in dit verband zijn bijgevolg niet nuttig.

Ten overvloede kan nog worden aangegeven dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet kan dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK